

Добричъ

Златна Добруджа наоколо. Равнина, догдето око ти стига. Диря да зърна отъ влака още отдалече Добричъ, както обикновенно се виждатъ градоветъ. Ала чакъ когато стигнахме гарата, тогава се провидъ градътъ. Срѣдъ зеленина се бѣлѣе тѣй свѣтълъ, празниченъ. Очакваше гоститѣ за Великия Добруджански съборъ, пристигнали да отпразднуватъ заедно съ новоосвободенитѣ втора година отъ освобождението.

Спретната гара е Добричката. Навалица по перона. Цѣла върволица отъ гарата до града все живописни добруджански носии. Престилкитѣ на женитѣ напомнятъ обсипаното съ цвѣтя добруджанско поле пролѣтъ. Тѣ вървятъ редомъ съ мъжетѣ, облѣчени въ тъмни дрехи и съ голѣми, кожени калпаци.

Добруджа е люлката на българското царство. Тукъ е препускалъ на воля Аспарухъ съ своитѣ конници. Добричъ, най-голѣмиятъ градъ на южна Добруджа, е взелъ името на Доброгича, князътъ, който е управлявалъ тази областъ. Българското си име градътъ получава почти веднага следъ освобождението на България.

Отначало, преди 300 години, когато е билъ основанъ, е билъ населенъ само съ турци, татари и цигани. Тогава го наричали Хаджи оглу Пазарджикъ.

Румѣнитѣ, докато бѣше тѣхно владение, го наричаха Базарджикъ. Искали сж съ малко измѣненото старо име да заличатъ българското име на града, ала напраздно.

Добричъ е центъръ на голѣма житна търговия, тѣй като е свързанъ съ линията за Варна.

Волнитѣ добруджански коне сж гордостъ и украшение на града. Стадата овце даватъ млѣчни продукти,